

A large, dark green silhouette of a tree with a thick trunk and a broad, rounded canopy, set against a light beige background. The tree's canopy is composed of several overlapping, rounded shapes, and its trunk is a solid, dark green column. The overall style is minimalist and graphic.

any: II

Deposit Legal P.M. 623-79

ABRIL 1980

PM 4164570. "ENCHUIA" - "Catala"
Mixer. Director: Lluís Oliver Vi-
ves. Es finançat amb subtip-
cions i unes ajudes de l'Ajun-
tament. El municipi més pobre
en habitants (416) amb publica-
ció pròpia i no a l'ajuntament.

Castellà-Català.
Jaume i editor: 3.18
Financiamen
publicitat.
A200.

Manacor, Director Antigua cat. 481 p.
Ferrer, ex inform. 481 p.
2400 publicat. Col·laboració tor
català. Col·laboració tor
menja, por EL L

ELUM DUELLA...
PM 78-1070...
16. Surt cada dia...
l'exemple examinat sols 11 ob-
servem un article en castellà:
Una interessant reproducció que
l'Imprimeria de Capella ha esteri-
pore el Barcelona, l'any 35, sobre
la pena de mort, 12 pàgines. Ti-
rada: 400. Es el "Buletí de
matit de l'Agrupament
de Porters

13-1980. Total: 1.000 català. No s'hi accepten col·laboracions en castellà. 250 exemplars cada mes, fins ara. Director: Tomeu Perelló. Editor-productor-redactor en cap: Biel Fruntares. Tendència: Pluralista-nacionalista. Ista. Financament: Venda d'exemplars. Hi ha problemes econòmics. Li han negat ajuda: L'Ajuntament i qualque Caixa. Però ells continuen, i tant!

SOLLETA - 1958 (3e época). Director: Miguel Marqués Coll. Editor: Pere Serra Bouza. 4.851 números setimaniais de carrer. Gestallà, amb moltes poques col·laboracions en català.

Castella-Cataluña, Santiago
da Redaccio, al Carrer. Es fira
una espectacle i una m
"EL GALI" - Pollen

PM, 593-1979; Editor: OCA
consta: Director: M. Cap de
desol: sota una llista de redac
tors i una altra de Col·labora
dors. Totalment en català. A
1. núm. 14. 1. 1980. com una
monja, Ecologista, Socialista,
Equilibrista, S'ordenen, més in
tius, que besades els va donar
monja, aqueix al Jor. Però ya
penja. Vale que si vol la po
Es financen amb
una missa de públic
ca, Bona, molt bon

Redazione
Pubblicazione
Società
di Unione

PM 82-79. En accepten col·laborar en tel·lè, Director: Pau Sablon. El volgarisme tendeix a rimar en tot el bon sentit de la paraula. 400 he. Quant: articles: múltiples. vint 3 de considerable inter Menual: 400 exemplars, tri menys, Finançament: ajuda comenys i alguns Calles 3 nica: obra: la dels il·lustrat pàgines de mitjana tot el ma del.

PM 57-1989
exemplars. Edité: La Portuquie
Director: Rafael Humbert (Raf)
(for). For ser prest qainz
Financiamet:
publiciter: Subscrip
Alimentant: Subscrip

ANITA

1950

JULIO DE E
 585-197

ent en català. O
Joan Blora. Mu
El 1990. El 1990
Joan Cap. 1990

STH
"ARISTOTELIS"
Petra - PM 17
Unit bouquet
3. Direct
(5)

DOR
castella. M
ciones en catal
Salustiano Vicado
Fremisac Fr
2.000 mara
la difusi
E

ta.
Tirada.
genismo de
rfectos de
l'Agrupació
similars.

40

[illegible]

CALL
The report contains the following information:
INTER

100-443887-100

ment: 300
for: Carlos Co
les publicacion
forma que ne

secció molt
nates i mal
JOAN", signa
Huguet, Un

Com a sua
amizade, não me
desse, nem com Peter.
que, senão um
geral de sus
ciêncioso est

responsable de la
ellos pudiera ex

res. 71-1-
lig. d'amagat, pòc
que dirigelx Do-
Bartomeu Redacció.
Jaum. Financ publicitat
K200

Cap da...
vera. En cada
na publicació
temporària cada
sançant subs
blicació

pub.
nte, antera
no s'hi
promats.

1000

ES. PL. l'ex
servan
Ona in
l'imp

la pena de
rada: 400
matid de
de C.

13-198
No s'h

interessant: "Li-
noms de SANT
da per Miquel Flo-
ria "Nota de redac-
loci florissim: 24 de

tos en catalán o
on reproducción
originales, no ha
a redacción rus-

as faltas que en
xistir".

SUMARI

<u>SECCIONS</u>	<u>PAGINES</u>
<u>EDITORIAL</u>	3
<u>NOTICIARI</u>	5
Ajuntament.....	5
Associació.....	5
Prensa Forana.....	6
Cambra Agrària.....	7
Parròquia.....	7
U.D. Lloret.....	8
<u>LOCAL</u>	10
Entrevista amb el Nostre Batle, per Pau Bibiloni..	11
El Lloret s'ha despert, per Llorenç Coll.....	17
I ara... Els Nins de la Nostra Escola, per Miquel Ramis, Cati Munar, Francesca Ramis, Pedro Beltrán i Maria Vanrell...	18
Pregó de Setmana Santa, per Gabriel Ferrer.....	20
Festa del Ramell, per Miquel Mulet.....	24
Dedicatòria als Confirmants, per Miquel Mulet.....	25
<u>CULTURA</u>	26
Racó per a la Poesia. Poesies de C.B.B.....	27
<u>EXCLUSIVA: CCM ATRAVESSA L'ATLANTIC EN JERONI BRINES? (III)</u>	29
<u>COL.LABORACIONS</u>	32
El Nin i el Joc, per C.B.B.....	33
què significa esser Cristians?, per Felip Munar...	35
Reflexions sobre'el Marxisme (I), per Felip Munar.	37
La Bicicleta (I), per Mn. Llorenç Vanrell.....	39
<u>PERSONATGES: Conversa amb Mestre "PEP DOMINGO", per Llorenç Vallcaneras...</u>	43
<u>PAGINA D'HUMOR, per Mateu Fiol.....</u>	45

editorial

BALEARS I L'AUTONOMIA

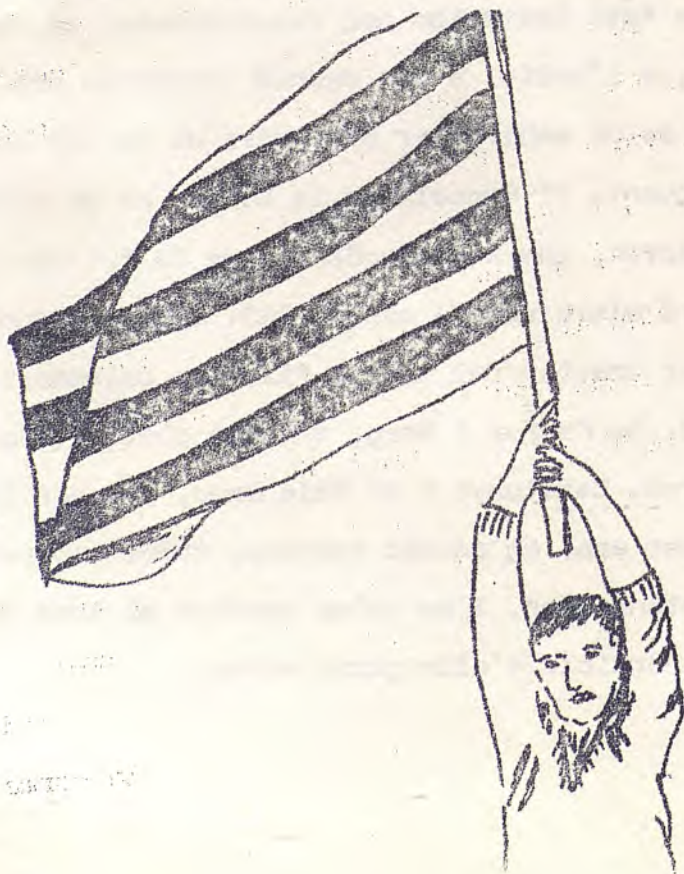
No creïm que sia necessari gastar moltes paraules per convèncer ningú d'un fet: Mallorca, com molts altres territoris integrats dins l'Estat Espanyol, ha sentit la necessitat de l'Autonomia. Per ventura, no tots els mallorquins l'entenen de la mateixa manera, alguns pot ser no en tenen una idea clara; però és un fet que la paraula mateixa "AUTONOMIA" gaudeix d'un prestigi. Prova d'això és que, llevat de qualche excepció raríssima, tots els partits polítics, a l'hora de fer propaganda electoral, esgrimiren com a component del programa, un propòsit de lluitar per l'autonomia una vegada que aconseguissen la representativitat necessària per actuar eficaçment.

Però vet aquí que ara, celebrades fa estona les eleccions, proclamada la Constitució, instal·lats al seu lloc els representants del poble, el camí de l'Autonomia se presenta de cada vegada més llarg, difícil i mal de recórrer. Uns pocs fets bastarien per demostrar-ho: el President del Consell, senyor Albertí, a l'estiu, a una reunió celebrada amb els representants de la Premsa Forana, es va manifestar partidari de la via assenyalada per l'article 143. Més endavant, el Consell de la U.C.D. es va declarar a favor de l'article 151; però després, com a conseqüència de la frenada general, el partit del Govern es retirà altra vegada cap el 143. S'havia anunciat una reunió dels parlamentaris per tractar del tema i fixar un calendari; doncs bé, ha passat el mes de Gener, de Febrer i Març, estam a punt d'acabar el d'Abril i, de tot això, res de res. Catalunya i el País Basc, que són les comunitats que més han aconseguit per ara, en aquest terreny, també esperen que arribin transferències més substancials. I no volem encetar el tema de la normalització lingüística perquè l'article s'allargaria massa.

Tot plegat, però, és més que suficient perquè tots els qui estam interessats en aquest procés sentiguem una inquietud cada vegada més creixent. Fins i tot els indiferents al problema tendrien motiu de preocupació només pel simple fet de constatar de quina manera uns dels capítols més esgrimits del programa electoral dels guanyadors ara és emprès de mala gana i sense convicció. Com s'explica, aquest canvi? Tenim dret de pensar que els qui propugnaven l'autonomia a l'hora de fer la campanya electoral no hi creien i utilitzaven el terme com a pur recurs propagandístic?

Nosaltres, els qui integram la PREMSA FORANA, volam expressar la nostra intranquil·litat per la marxa del procés autonòmic, que de cada dia veim més obscur.

Consideram necessària l'AUTONOMIA perquè creim que és el remei que necessita la política centralista que durant anys, per ventura segles, hem hagut de patir. Justament ha estat la Part Forana la més perjudicada pel centralisme. Basta repassar la Història de Mallorca per comprovar-ho. Si ara Espanya, amb una Constitució a les mans, vol sincerament emprendre un camí nou, amb uns sistemes i unes institucions que responguin sense dubtes a les idees de justícia i democràcia, els responsables de la marxa del país s'haurien de definir clarament respecte d'aquest assumpte i jugar amb les cartes destapades. Una política boirosa i vacil·lant no farà sinó contribuir a uns dels mals que ens amenacen i se comencen a sentir: aquest mal és la desconfiança del poble davant la incipient democràcia. La desil·lusió, el desencant, podria fer propici un període de la nostra història política, digne successor i continuador del que varem viure durant la dictadura i que tots, per uns moments, ens havíem cregut que començàvem a superar.

noticiari

AJUNTAMENT

Degut a la inesperada mort de D. Pep Fontirroig Real, ens veim amb l'obligació moral de rendir-li un petit homenatge.

Va néixer el dia tres de febrer de 1924 i va dedicar trenta nou anys de la seva vida al servei del poble. Actuava com a interí i era el secretari en funcions de l'Ajuntament.

Crec que aquest home representa una institució dins el seu camp. Si, fora exigirar, ja que l'any 1941 va entrar dins l'Ajuntament i s'ha caracteritzat per la seua manera peculiar d'organització, de servei a totes hores de viure els problemes que qualsevol persona li presentava. Ha estat una institució perquè ha sabut compaginar els canvis, darrerament radicals, amb els seus propis pensaments i la seua manera d'obrar.

Els pobles sempre es caracteritzen per menaprear el que tenen i domés se n'adonen quan les fuig aquest valor. No fa falta ara aixecar cap monument però si reconèixer, almenys, que Lloret ha perdut més que un senzill secretari que treballa aquelles determinades hores i llavors s'oblida de tot, ha perdut, en definitiva, una persona que no voltava mai davant cap problema, sempre que fos pel bé del poble. I a n'això ho va demostrar sempre

ASSOCIACIÓ

El passat dia 19 de Març l'Associació tenia prevista una excursió a Lluç i el Puig Tomir, però degut a la manca de participació es va haver de suspendre. Esperem que una altra vegada sigui del gust de tots i això no passi.

Per altra part, l'Associació va fer tres sol·licituds de subvenció a la Delegació del Ministeri de Cultura, la qual els ha denegades.

Així mateix l'Associació ens informa que està en tramitació la conversió d'aquest organisme local en Centre Cultural per tal de poder rebre més subvencions i més atencions per part dels Organismes Oficials.

L'Associació ens remet una nota dient que cada dissabte a les 9 del vespre hi ha reunió de la Junta Directiva i de tots aquells que vulguin assistir-hi.

Per acaba direm que l'Associació té prevists diversos actes pel dia de la "FIRA" del proper 14 de Maig. De tots ells es donarà ampla informació.

PREMSA FORANA

El passat dia 25 de Març, a Inca, La Premsa Forana, a la qual pertany la nostra Revista, elegí a Santiago Cortés President de la Junta Directiva, la primera que té validesa oficial després de l'aprovació dels Estatuts de l'Associació de la Premsa Forana.

La Junta Directiva quedà elegida així:

President: Santiago Cortés, del "Dijous" (Inca).

Vice-President: Manuel Picó, del "Soller" (Soller).

Secretari: Pau Reines, del "Dijous" (Inca).

Tresorer: Carles Costa, del "Sant Joan" (Sant Joan).

Vocals:

Miquel Riera, del "Felanitx" (Felanitx).

Joan Riera, de "Círculo de Estudios" (Aleró).

Rafel Ferrer, de "Perlas y Cuevas" (Manacor).

Al mateix temps, s'accedà oferir la Presidència d'Honor al veterà periodista Miquel Marquès Coll, Director del "Soller".

Aprovats els Estatuts i elegida la Directiva, L'Associació de Premsa Forana començà la seva vivència legal a les dotze del dijous 27 de Març de 1980.

Hermandad de Donantes de Sangre de la Seguridad Social - MALLORCA

El próximo día 6 de Mayo, se desplazará a esta localidad, la Unidad Móvil de la Hermandad de Donantes de Sangre de la S.Social.

Se convoca a todos los ya donantes y a cuantos sientan este deseo de caridad, caridad verdadera, porque no se espera recompensa del que la recibe.

Lugar Convento Religiosas Franciscanas - Hora 3 tarde

CAMBRA AGRARIA

El Servicio de Defensa contra Plagas e Inspección Fitopatológica de la Delegación Provincial del Ministerio de Agricultura, comunicó a esta Cámara Agraria Local, sobre la posibilidad de que la Conselleria de Agricultura del Consell General Interinsular, subvencione parcialmente la compra (por parte de las Cámaras Agrarias Locales) de maquinaria de tratamientos contra las plagas y enfermedades de los cultivos, para su empleo comunitario por parte de los agricultores.

El Pleno de esta Cámara, en sesión celebrada el pasado 10 de marzo acordó, para aprovechar esta posible subvención, comprar una bomba acoplable a un tractor que sirva para tratamientos pulverizables de árboles (almendros, frutales, etc.) y tratamiento de cultivos bajos (herbicidas)

Esta Cámara tiene solicitada esta subvención, y comunicación de posible aprobación de una subvención de un 50 por ciento del valor de la bomba.

Una vez en poder de esta Cámara la citada máquina, se pondrá a disposición de todos los agricultores de este término, una vez instruidos en su forma de empleo, tratamientos y productos que pueda emplear, productos que a ser posible intentaremos sean también subvencionados.

PARRÒQUIA

MARÇ

15: Pel Cupó dels Gegos es va rifar el viatge a Roma a benefici de les monges. Va treure el 912, que no s'havia venut.

Els dotbers recollits han estat els següents:

-Comèdia dels darrers dies	15.660 pts.
-402 bitllets venuts de la rifa	40.200 pts.
-Donatiu	10.000 pts.
-Donatiu	7.940 pts.

TOTAL 73.800 pts.

=====

19: Colecta de Sant Josep a benefici del Seminari: 5.601 pts.

MATRIMONI:

Dia 9: Antoni Crespi Juan i Maria Amengual Amengual
Felicitats!

DEFUNCIONS:

Dia 14: Josep Fontirroig Real

Dia 15: Antònia Alzina Llabrés

Dia 25: Antoni Nicolau Balaguer

DESCANSIN EN PAU

ABRIL

6: PASQUA. La festa major del calendari cristià

7: Segona festa de Pasqua, amb el sermó tradicional del ramell.

Dia 6, 7 i 8 es farà el solpàs a les cases del poble.

10-22: VIATGE A ROMA

Un grup d'onze feligresos de Lloret, juntament amb altres trenta persones de distints pobles de Mallorca, realitzaran un viatge a Roma. Esperam tenir present tot el poble.

27: CONFIRMACIONS

A les 11 del matí vendrà el Sr. Bisbe, Teodor Ubeda Gramage, per confirmar un grup de joves de Lloret. Esperam que aquest aconeteixement sia celebrat per tothom.

U.D. LLORET

He aquí los partidos y los resultados:

16-III-80 - C.D. BÜGER, 1; U.D. LLORET, 1.

Por fin se consiguió un positivo en campo ajeno, y la verdad es que muy bien podían haber sido dos, si no hubiera sido por la nefasta y casera actuación del árbitro, que favoreció en todo momento al equipo local y privó de la victoria al Lloret.

Nuestro equipo mereció el triunfo de principio a fin, ya que todos los jugadores lo buscaron a lo largo de los noventa minutos de partido. El Lloret demostró que tanto física como técnicamente está en un muy buen momento de forma y de juego. Lo mejor del equipo fue la táctica del fuera de juego que funcionó a la perfección, y lo peor quizás fuese la falta de profundidad y velocidad en el ataque, debido principalmente a la ausencia de verdaderos extremos, que den juego al delantero centro Agustín, que, además de marcar el gol, tuvo que buscar los balones por su propia cuenta, ya que recibió muy pocos de sus compañeros de equipo.

23-III-80 - U.D. LLORET, 2; C.D. ALMUDAINA, 0.

El Lloret demostró que el punto conseguido en Búger no fue por casualidad, y que su juego va en aumento partido tras partido, con lo cual el rendimiento de los jugadores es muy superior al de principios de temporada, donde se pecó de confianza e inocencia.

A pesar de que el Lloret no realizó un gran juego y tuvo que esperar al final para conseguir los goles, marcados por Coll y Agustín, mereció la victoria ya que fue algo mejor que el Almudaina, que sólo vino a defenderse y a conseguir el empate a cero. Se notó la falta de un organizador de juego en el centro del campo, y la ausencia de velocidad y anticipación en los jugadores.

30-III-80 - C.D. GÉNOVA, 6; U.D. LLORET, 0.

El Lloret fue a Génova en plan de víctima inocente, y la verdad es que así fue, tanto en el aspecto técnico como el físico nuestros jugadores recibieron lo suyo, ya que los componentes del Génova se limitaron al juego duro y violento con el ánimo de provocar a sus rivales y endosarles una buena paliza de goles y "bofetadas".

Por otra parte el árbitro del encuentro tuvo una actuación desastrosa y deprimente, ya que en todo momento se limitó a obedecer a los jugadores locales, siendo su jugador número doce; anuló un gol al Lloret y concedió otro al Génova conseguido con la mano, además de ignorar todo cuanto hacían, ilegalmente, los jugadores del Génova. Todo esto nos viene a demostrar que el Colegio Oficial de árbitros de Baleares tiene cierto interés en que determinados equipos sean campeones, casos del Mallorca o del Génova, en perjuicio de los otros. ¡Enhorabuena, Simó Fiol!

LOCAL

Entrevista Amb El Nostre Batlle

Per PAU BIBILONI

" EN TORNARIA PRESENTAR SEMPRE QUE SIGUI PER FER UN BE AL POBLE "

Amb motiu d'aquest primer any de vida municipal democràtica, aquesta Redacció ha volgut fer un interview al qui és primer cap del nostre Ajuntament, Arnau Mateu Gelabert, un Batlle jove de 26 anys i mestre d'escola. Es farà un repàs a totes les coses de la vida municipal lloretana, que malgrat sigui un poble petit, té moltes de coses que haver de fer, haver de dir i, sobretot, intentar sol.lucionar. Cal dir, així mateix, que el nostre batlle pertany a la Candidatura Independent Lloretana.

Balanç d'aquest primer any

Redacció.- Quin ha estat el balanç d'aquest primer any?

Batlle.- El balanç crec que ha estat i és positiu fins ara. És positiu en dos aspectes: per una part, en l'aspecte econòmic i per altra, perquè hi ha una col.laboració per part dels components de l'Ajuntament.

A.- Quines són les realitzacions que s'han fet durant aquest primer any?

B.- Des del meu punt de vista no s'han fet realitzacions espectaculars, entre altres coses, perquè Lloret no és un poble que necessiti espectacularitats, però sí crec que, més o manco, hem fet millores molt positives i efectives.

Per exemple, hem sol.lucionat, momentàniament, el problema de la recollida de fems; hem aixermat els camins veïnals; hem fet una reforma circulatòria del casc urbà; hem acondicionat les places amb bancs per poder seure i reposar, sobretot, la gent més major que quan es passejava i es cansava no tenia on seure i ho havia de fer damunt qualque portal de casa; hem duit a terme la presa del corrent elèctric al camp d'esports; hem demanat ajudes al Consell General Interinsular, de les quals ens ha arribat una per a l'electrificació rural de la zona de Llorach; hem aprovat inicialment el Pla de Delimitació Urbana que posà en marxa el passat Consistori; hem eixamplat el camí de Son Gelabert i com a realització que consider més important, l'adquisició de d'uns terrenys per a la construcció d'un centre cultural o escola, que gentilmente ens ha donat la senyora de Paixerí. En projecte tenim l'aprovació de l'informe que ha presentat la Comissió

de Cultura sobre el canvi dels noms dels carrers, com a cosa més important, entre altres.

R.- Has dit que heu aprovat inicialment el Pla de Delimitació Urbana, et voldriem fer dues preguntes: us heu trobat amb problemes?, quina ha estat l'opinió de la gent?

B.- Problemes n'hi ha hagut, ara bé, han estat pocs. Tan sols s'han presentat dues esmenes o recursos que esperem es resolguin ja que encara està pendent d'aprovació per part del M.O.P.U.. Dins el Pla definitivament han quedat dues zones de reserva, més conegudes per zones verdes.

Pel que fa a l'opinió de la gent, pareix que el Pla compta amb el suport de la gran majoria del poble. En definitiva és un bé per a tot el poble, i així pareix que ho ^{ha} entès la gent, descomptant uns quants de cases, molt pocs, que en una cosa d'aquestes sempre hi seran, ja que sempre hi ha d'haver algun perjudicat.

Com és políticament l'Ajuntament

R.- Quina és la situació política de l'Ajuntament?

B.- Políticament l'Ajuntament està integrat per tres regidors de la Candidatura Independent Lloritana, tres regidors d'U.C.D. i un regidor de C.D. Generalment sol haver-hi assentiment comú, no hi ha oposició. Tal volta el que més hi manca és un poc més de responsabilització per part d'alguns regidors.

La Construcció. El Camí de Sa Font. La Biblioteca

R.- Una de les coses que més cosa ha duit al nostre Ajuntament ha estat la, branca de la Construcció. En l'actualitat, hi ha un control?

B.- Efectivament hi ha un control i pensam que hi sigui sempre. Consider que qui vol fer obra l'ha de poder fer, però pagant sempre els respectius permisos ja que suposa un ingrès per a l'Ajuntament i, per tant, per al poble.

R.- Un dels altres problemes, i que de no sol·lucionar-se, es pot convertir en un problema tòpic, és el Camí de Sa Font. Ara mateix, l'Ajuntament, quines sol·lucions té?

B.- En té varies, però totes elles molt difícils i de gran cost. Però som conscients que com més prest millor el camí de Sa Font s'ha d'arreglar. Per ara tenim el projecte fet. Les sol·lucions poden esser concretament dues: aixecar el nivell del camí al de les terres confrontants o, per altra part, fer una cementació de poca fondària i que l'aigua hi vagi

per dedins, sense haver d'anar pel mig del camí.

R.- I la biblioteca, quan el nostre poble podrà comptar amb ella?

B.- El desig meu i de tot el Consistori és que sigui quan més prest millor.

La Comissió de Cultura està fent les passes necessàries perquè la Conselleria de Cultura del C.G.I. ens ajudi amb el que pugue. Però mentre esperem l'ajuda, nosaltres, provisionalment adoptarem una sala de la casa del mestre. Esperem que organismes a nivell provincial com "La Caixa", la Delegació del Ministeri de Cultura i organismes a nivell local com l'Associació Sportiva-Recreativa-Cultural, ens ajudin en la dotació dels llibres corresponents.

La Comissió de Cultura

R.- Has parlat de la Comissió de Cultura. Un fet que crida l'atenció sobre aquesta Comissió i que tal volta fa que el nostre Ajuntament sigui dels pocs que ho han fet, demostrant així que l'Ajuntament és una institució que, almenys, vol ésser democràtica, és la participació a la Comissió de Cultura de membres que no són regidors. Ens voldries dir per què ho decidireu així?

B.- Realment a la Comissió de Cultura hi ha membres que no són regidors. La raó és ben clara. Crec que la Cultura avui, per avui, és un pilar fonamental dins d'un poble, per tant la feina que pugui desenvolupar una Comissió de Cultura, ha de comptar amb el suport més ample possible. Essent que Lloret compta amb l'Associació Sportiva-Recreativa-Cultural, que és prou representativa del poble, vaig trobar oportú que aquesta elegís dos membres, els quals la representessin dins la Comissió de Cultura i així l'Ajuntament comptés amb uns representants que són directament del poble i, per tant, així es puguin acarar més directament els problemes que té plantejats Lloret en aquest aspecte. Amb l'ajuda de tots es poden aconseguir més coses. No hem d'oblidar que l'Ajuntament és de tots.

L'Associació

R.- Has esmentat abans a l'Associació. Com saps el seu local social és "El Centre" que té llogat a la Parròquia. Per altra part, saps que l'Associació l'ha anat acondicionant tot el que ha pogut però encara hi manquen moltes coses necessàries. Et volem demanar: hi ha alguna possibilitat d'ajuda de l'Ajuntament envers l'Associació?

B.- Possibilitats econòmiques l'Ajuntament en té poques. Ara bé, cal dir que

amb l'assumpte del Centre, l'Ajuntament n'hi pot dedicar res, ja que és propietat de la Parròquia i, per tant, no és de la seva competència. Malgrat això, si el Centre pogués formar part del patrimoni de l'Ajuntament, sí que llavors aquest podria ajudar. Quant a l'Associació com entitat representativa del poble sempre tindrà el nostre suport tan material com moral.

El Canvi dels Noms dels Carrers

R.- Un altre punt important dins la política de realitzacions d'aquest Consistori és el del Canvi dels Noms dels Carrers. Quins criteris s'han seguit per elaborar aquest informe que has dit que té fet la Comissió de Cultura i com es durà a terme?

B.- Els criteris que s'han seguit han estat històrics, toponímics i de relació amb el poble. Quan a la segona part de la pregunta, cal dir que no es canviaran tots d'un cop, per suposar una despesa massa grossa, els canviarem per etapes.

Problemes Administratius a la Casa de la Vila

R.- Quins problemes administratius té l'Ajuntament, si és que en té?

B.- Sí que en té. Bàsicament el problema és molt greu. Tenir un secretari suposa per a nosaltres un esforç molt gros; però, o tenim secretari, o estem exposats a deixar de tenir Ajuntament. Per ara, l'única sol·lució, quant en aquest problema, és està lligats a d'altres Ajuntaments i així les despeses no són tan grosses per a nosaltres. Ara bé, no podrem arribar a ser independents quant a assumptes burocràtics, ni podrem exigir en tot el nostre dret el que volem. En l'actualitat, el problema encara és més greu ja que degut a la mort de l'anterior auxiliar administratiu i secretari actual, el qui hi ha ara ha d'aprendre a ésser administratiu primer i secretari després, i això realment no és gens fàcil. I tornem caure en el problema d'abans: hem de dependre d'altres Ajuntaments.

Les Contribucions Especials

R.- Una part del poble pensa que amb el Consistori d'abans es feien moltes coses i mai no es valhaver de recórrer a contribucions especials ni a d'altres impostos. Què pots dir d'això?

B.- Si abans no es pagaven contribucions especials era per unes raons molt particulars i que ara ens duria massa temps exposar, però la llei diu que segons per quins determinats projectes s'ha de recórrer al pagament de con-

ribucions especials. Ara bé, el poble no ha de pensar que si abans no es pagaven contribucions especials, no era perquè realment no es pagaven, sinó que és ben clar que en pagaven, però es feia d'una manera indirecta. Perquè, d'on surtien els doblers sinó de la mateixa caixa de l'Ajuntament?

Ens hem de desenganyar, si volem que el poble estigui ben atès, ens hem d'acostumar a pagar.

L'edifici de l'Ajuntament

R.- Passem a parlar ara, un poc, de l'edifici de l'Ajuntament. Per què un edifici tan gran, està tan mal estructurat?

B.- Això és una pregunta que puc contestar tan sols relativament. M'explicaré. Al edifici el va fer nou l'altre Consistori i, per tant, l'altre Consistori deu saber el per què d'aquesta estructuració tan dolenta. Ara bé, des de que jo hi soc, s'ha intentat utilitzar al màxim algunes sales que abans no s'utilitzaven; malgrat això, encara soc conscient que l'edifici s'ha d'aprofitar al màxim i esperem tenir doblers suficients per poder reestructurar-lo costant el menys possible.

Es Pi Gros

R.- Com tú saps, Lloret compta amb un butlletí informatiu: Es Pi Gros, que surt mensualment. Què penses d'ell?

B.- És un butlletí que pot ajudar a formar i informar al nostre poble. Té una feina molt comprometedora; l'ha de dur endavant. A més, crec que és totalment imparcial.

L'Autopista i l'Autonomia

R.- Què penses de la projectada Autopista Palma-Inca?

B.- Des del meu punt de vista, Mallorca no necessita cap Autopista, per tres raons molt essencials: la primera perquè no hi ha tant de trànsit com per haver de fer una autopista; la segona perquè Mallorca quedaria dividida en dues parts i, la tercera perquè es produiria una agressió al medi ambient.

Per això crec que val molt més arreglar i acondicionar les carreteres arterials que això sí que és ben necessari ja que és per on passa el trànsit

R.- Què penses del Procés Autòmic?

B.- Pens que és molt necessari. Per exemple jo que en veig des d'un punt de vista de l'administració local, poques coses podem fer. Ens trobam que el Govern de Madrid dicta unes lleis que pràcticament no corresponen a un autèntic procés autòmic. Només ens podem limitar a demanar ajudes i po-

ues coses més.

R.- Article 143 o 151?

B.- 151.

El Poble i les Eleccions

R.- Per acabar et volem fer dues preguntes molt personals.

Estas content del poble?

B.- Ho estic. Malgrat les alabances que rep siguin poques, les queixes també ho són. Crec que actuo sense fanatismes i, per això, crec que el poble, en general, està content de mi i de tot el Consistori. Es tracta de fer una política totalment pel poble i per al poble, així de senzill i així de mal de fer.

R.- Et tornaries presentar a unes Eleccions?

B.- Sempre que fos per fer un bé al poble, sí; pel contrari, no.

Tan sols ens resta donar les gràcies a n'Arnau, el nostre batle, per la seva habilitat de respondre a les nostres preguntes.

El Lloret n'ha despert. per Llorenç Coll.

Continúa la marcha ascendente del Lloret iniciada a principios de año, a base de un mejor juego y de una mayor compenetración entre todos los jugadores. La labor del entrenador José Colomer Vilar, alias "Pep", ha dado los frutos que se esperaban, aunque algo tardíamente, quizás debido a la juventud e inexperiencia de la mayoría de los componentes de la plantilla. En los últimos encuentros disputados por el equipo, se ha visto una mayor calidad técnica y una mejor visión de jugada por parte de todos los jugadores. Pero no nos engañemos, todavía falta mucho camino por recorrer y mucho trabajo a realizar, para que el Lloret sea el equipo que todos deseamos, es decir, un Lloret "trionfant", eso sí, el primer paso ya se ha dado, ahora sólo falta continuidad y un poco de paciencia y voluntad por parte de todos, directivos, jugadores y técnicos.

Como novedad de este último mes, cabe citar la creación de una Peña futbolística, cuya función primordial es animar y alientar los colores del Lloret en todos los encuentros que este dispute, con el fin de que el equipo consiga aún mejores resultados. El presidente de la "Peña Lloret" es Nadal Real Beltrán, y en la actualidad ya son unos cincuenta socios los que se han inscrito a dicha peña, con el propósito de seguir al Lloret a donde quiera que vaya.

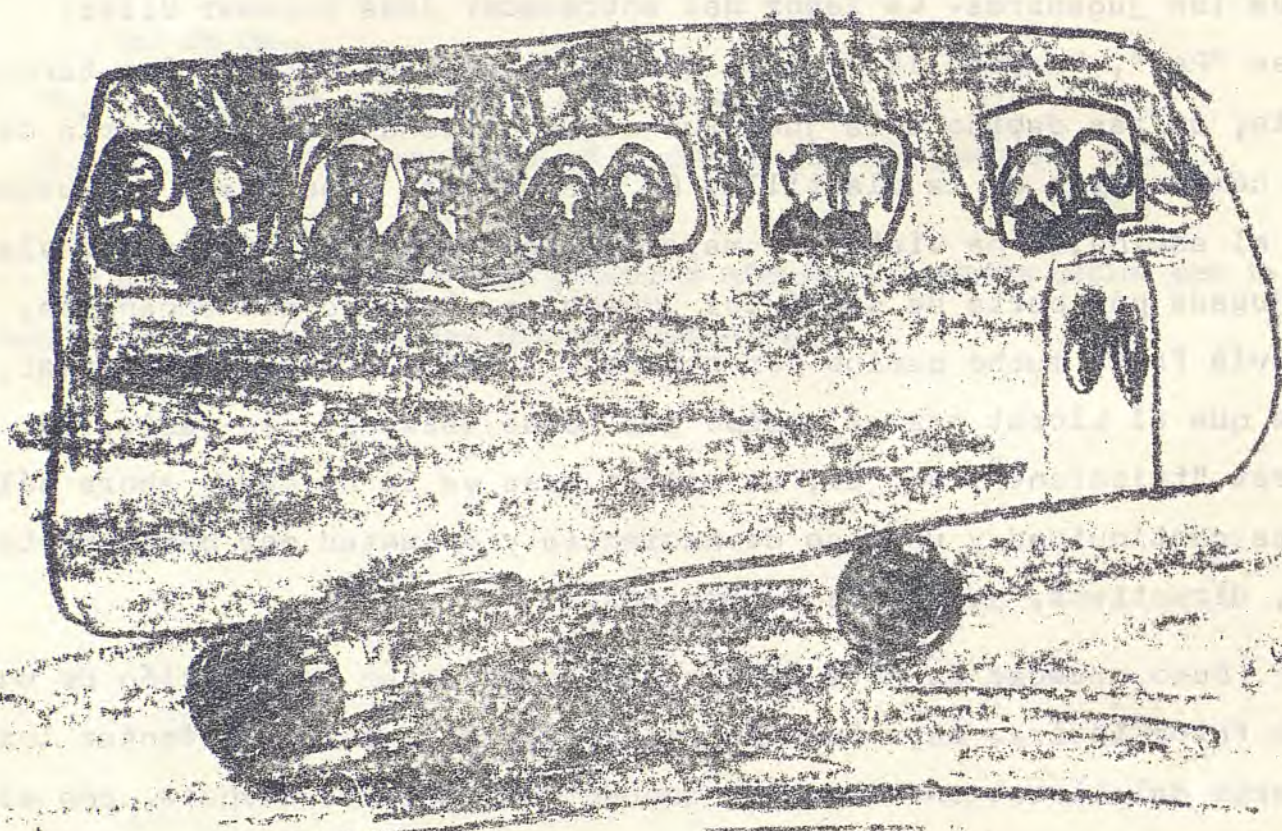
Con relación a los partidos disputados por el Lloret en este último mes de Marzo, cabe decir que por fin hemos visto un poco de fútbol y a unos jugadores que lo dan todo en el terreno de juego. Los resultados han sido positivos, a excepción del partido contra el Génova, y es de esperar que lo sigan siendolos de aquí a final de temporada y en los próximos años.

I ARA... ELS NINS DE LA NOSTRA ESCOLA

EXCURSIÓ A DEIÀ

alumnes de primer curs

Es dia 18 de març varem anar d'excursió a Deià a les nou del matí, ~~per~~ partirem; per camí cantarem dins l'autocar. quan varem arribar a Vallenna nos hi

varem aturar a berenar a un jardí a davora sa Car*re*toixa, una església molt gran.

Després de berenar varem partir cap a Deià. Allà jugarem an es columpio i llavors varem anar a veure a dar - lis es regalos.

EXCURSIÓ ADEIÀ (continuació)

Després partirem a veure Cala cap a la mar,
 dinarem a un pinar que hi havia davant i vam
 jugar un rato. Ells van anar a una
 muntanya que hi havia una torre i en el Port
 de rilles, allà van veure barques
 i peixos i van comprar coses vells.
 Tornar a l'hotel i van anar molt contents
 i ho passaran molt bé.

Miguel Ramis
 Cati Munar
 Francisca Ramis
 Pecho Beltran
 Maria Vannell

PARROQUIA

FESTA DE LA LLUM = PASQUA + FESTA DE LA LLUM = PASQUA + FESTA DE LA LLUM

Un ciri encés representa a Jesús ressuscitat.
Un ciri encés, perquè Jesús és la llum del món.

Ell ens diu que neixem no per a morir, sinó per a ressuscitar.

Ell ens diu que els homes no som uns contraris, sinó uns germans.

Ell ens diu que Déu és Pare, que ens estima...

Jesús, amb tota la seva doctrina, amb tota la seva vida,
és llum, que si el seguim no caurem dins la foscor del pecat
ni dins la buidor de la vida.

Bones festes!

Domingo de Ramos en Lloret de V. A.

Una vez más, en este año, nos convoca la celebración del Domingo de Ramos a una reflexión y profundización de su dimensión histórica y teológica.

La tradición bíblica, especialmente San Lucas, nos señalan el final del camino de Jesús en Jerusalén en donde tendrá su plena manifestación. En donde se realizará el Misterio Pascual de su Muerte y Resurrección. Misterio Pascual que nos invita a todos los creyentes en el Señor Jesús, a descubrir y vivir una nueva experiencia de fe.

Por lo cual, el día de Ramos nos señala, por una parte la meta del camino iniciado a partir del primer día de cuaresma, el miércoles de Ceniza, desde el cual, la Iglesia nos ha invitado en la celebración Eucarística a la oración, al sacrificio y a la ayuda del necesitado. Y en este clima es como debemos vivir todos nosotros, como cristianos esta dimensión profunda de nuestra fe.

Por otra parte nos señala ya el pórtico de estos días Santos que se abren llenos de esperanza para penetrar en el Misterio central de nuestra fe. Misterio que necesita ser descubierto mediante una experiencia personal por todo creyente.

Es Jerusalén la meta del maestro. Meta del camino que había iniciado ya en Galilea con la predicación del Reino de Dios. Reino de Dios que deben predicar y transmitir los Discípulos. Reino de Dios del que formamos parte a partir de nuestro Bautismo y del que nos alimentamos en la celebración de nuestras Eucaristías. Reino de Dios que todo cristiano debe testimoniar ante aquellos con los que convive. Por eso precisamente nos invita el Maestro a penetrar en el Misterio de su vida para que insertados en él podamos vivir coherentemente nuestra fe.

Jerusalén grita y vocifera proclamando Rey al Maestro. Se ha iniciado ya un enfrentamiento entre los que tienen en sus manos el poder espiritual del pueblo. Temen éstos de que el revolucionario de la Verdad y del Amor, éste que trastoca todos los esquemas del legalismo judío, este que se proclama y es conocido como el Hijo de Dios eche a rodar todos los esquemas religiosos, sociales y políticos. Es necesario adoptar una postura ante él. Y ante esta interpelación el pueblo es movido a gritar con el mismo ímpetu y el mismo ardor que le crucifiquen. Crucifícale! Crucifícale! Ha llegado ya la hora

del Señor. Ha llegado ya el momento culminante de la lucha entre la luz y las tinieblas, entre el bien y el mal, entre la Verdad y la mentira. Llega el grito de la Libertad. Libertad que nos ofrece el Señor caído bajo el peso de la Cruz y alzado en ella. Libertad que busca todo ser humano.

Libertad que vive el pueblo de Israel desde el primer momento del Paso de la esclavitud de Egipto hacia la Tierra prometida. Libertad que va descubriendo desde el primer momento de su historia y que necesita para vivir como verdadero hombre. Libertad de la opresión externa y que poco a poco, especialmente por los Profetas irá tomando una dimensión más profunda. Libertad ante el pecado. Libertad ante las ataduras de nuestros instintos y de nuestras debilidades. Libertad, en definitiva, como hijos de Dios.

Por esto, la celebración de la Pascua además de ser una celebración histórica que dió sentido a la fe del pueblo de Israel es para los cristianos el momento culmen del Misterio del Amor de Dios hacia el Hombre.

¿Cómo se prepara la Iglesia a la celebración de estos misterios? ¿Cómo debemos los creyentes abrirnos ante ellos? Es necesaria una profunda reconciliación. Una verdadera transformación de nuestra forma de vivir. Un adentrarnos personalmente a estos acontecimientos de la historia de Jesús y hacernos unos con él. No es sólo un convocado a celebrar un recuerdo y conmemoración de la muerte de Jesús, del Justo, la muerte de aquel que por nosotros se hizo pecado asumiendo sobre sí nuestros pecados, sino un vivir y sentir con él.

Miremos, por ejemplo, a éste nuevo martir de nuestra fe..., a este Arzobispo de El Salvador. El como Jesús luchaba para implantar entre los hombres el testimonio de la Justicia, de una justicia social, Deseo de crear entre los hombres un mundo en donde reine el Amor, consiguiéntenente en donde reine la Verdad, desapareciendo el hambre, la explotación, la miseria, el dominio de unos pocos, buscando los auténticos caminos de vivir conforme a los caminos trazados por el Señor Jesús. Pero ahí tenéis, este es el camino que Jesús nos invita a recorrer, cargando con la Cruz seguir buscando los caminos de la esperanza, caminos de la ilusión, caminos de amor y de paz en donde los creyentes seamos auténtica luz y sal de la tierra.

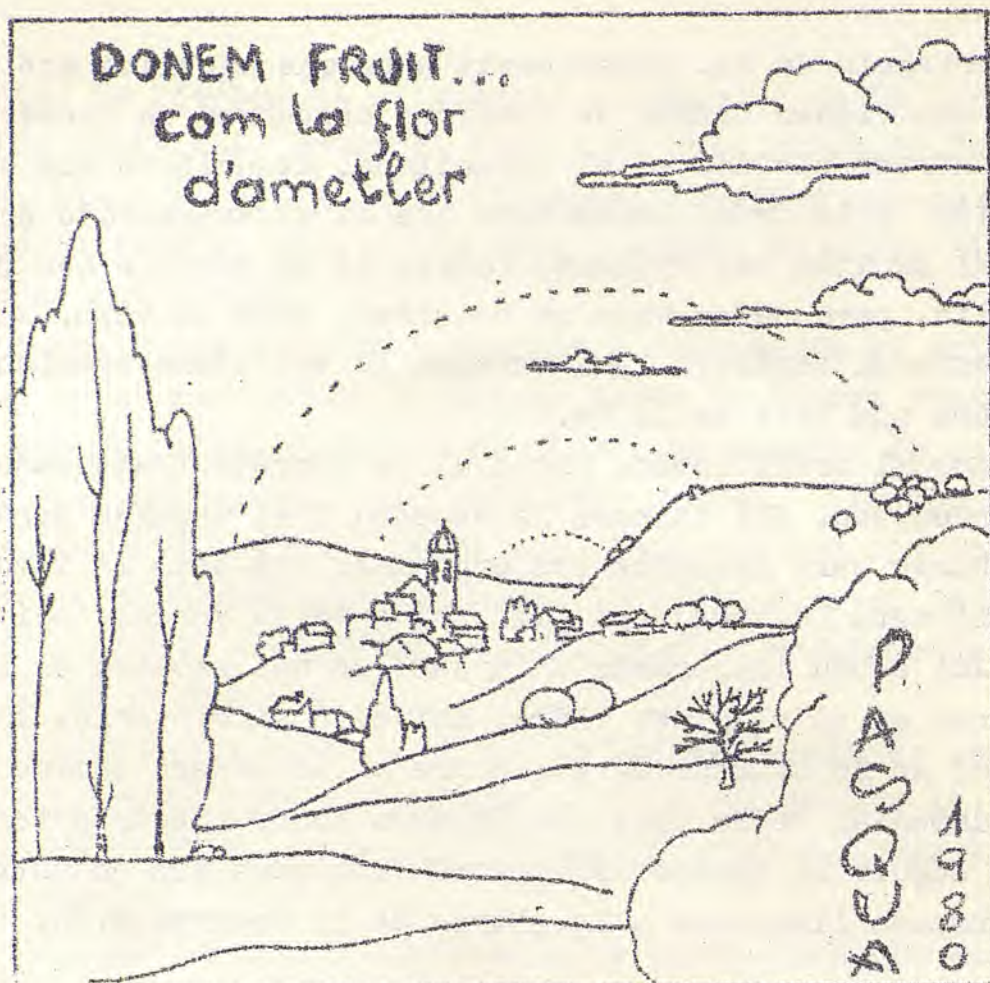
No debe ser, por tanto, la celebración de estas fiestas un mero asistir a los oficios y quedarnos tan tranquilos por haber cumplido, necesitamos buscar una asimilación con el Misterio, logrando una ver-

dadera experiencia de Fe. Experiencia para que aquellos que conviven y aquellos que vienen detrás de nosotros descubran en nuestra vida que ha encontrado sentido en el Resucitado. Resucitado que ha pasado por la Pasión y la Cruz. Resucitado que ha experimentado en su propia carne el aguijón del fracaso. Padre, si es posible que pase de mí este cáliz, pero no se haga mi voluntad, sino la tuya. En tus manos encomiendo mi espíritu. Ahí tenemos la verdadera oración del Justo, el hombre que vive de la Fe.

Miremos al crucificado. Mirad al de corazón traspasado. Miradle al fracasado. Ahí tenemos la necedad y el absurdo para el mundo, sin embargo para nosotros los creyentes ahí está la verdadera sabiduría. Ahí está la verdadera paz. Ahí está la Verdad. Ahí está la Victoria. Ahí están los brazos abiertos que nos señalan el camino para penetrar en el plan del Padre. Ahí está el Misterio. Ahí está la Vida. Ahí se ha trazado para siempre el verdadero camino de nuestra fe. Pidamos al Señor para que sepamos todos nosotros tomar nuestra cruz y seguir el camino de nuestra vida para que encontrados con los hermanos lleguemos a la gloria de la Resurrección.

Día 30 de Marzo de 1980

Biel Ferrer Amengual

per En Miquel Mulet

En aquest temps en que la terra ha fet brollar la primavera i per tot arreu veim com els colors de les flors donen bellesa a la naturalesa, la Segona festa de Pasqua està dedicada a presentar un "ramell", seguint una tradició antiga en que el Coromer que havia predicat la Santa Quaresma es despedia del poble i, com a record o resum de totes les ensenyances, deixava el nom d'una flor com a símbol de lo que havien de recordar.

Enguany es va presentar la FLOR D'AMETLER..., perquè dona fruit.

La Parròquia dins el present any litúrgic haurà viscut dos aconteixements que es donen contades vegades. En primer lloc la celebració de la Santa Missió. Durant deu dies varem escoltar la predicació de la doctrina cristiana; els missioners varen dirigir la paraula a nins, a joves, a matrimonis i tots varem poder sentir les explicacions de les veritats cristianes; tots varem quedar agraïts de la Santa Missió... La flor d'ametler ens dona exemple: hem de donar fruit, hem de realitzar i hem de dur a la pràctica tot allò que els missioners ens ensenyaren; la seva predicació entusiasta i sentida no hauria de ser una flor que neix i es mustia, sinó tot lo contrari, una flor que com la flor d'ametler doni fruit.

L'altre aconteixement és la vinguda del Bisbe per a confirmar un grup de joves de la nostra Parròquia. Ells durant mig any han vingut a les explicacions d'uns temes, han escrit els seus pensaments, han pogut comprobar que hi ha qualcú que ens empeny a ser millors. Tot lo que haurem dit durant aquest temps de preparació, el seu compromís davant el Bisbe de seguir les petjades de Jesús, tampoc hauria d'ésser una flor del temps que l'acollim i passa, sinó una flor que doni fruit. No basta haver escoltat uns temes, haver assistit a unes reunions, dir a n'el Bisbe: "vull ésser cristià", sinó que manca que aquests desitjos es convertesquin en fruits, en obres que acreditin que realment ens hem agafat la vida en serio, que lo que importa és volar amunt, seguint es model que per tots nosaltres ha de ser Jesús.

Només seguint a Jesús, estiguent units a Ell, aferrats a la seva doctrina i a la seva vida, com la flor a l'arbre, només així donarem fruit...

COM LA FLOR D'AMETLER

Item arribat al terme del camí.

Un dia vàrem començar..., i ara quan el Bisbe posarà les mans damunt vòltros, haureu de començar a viure segons Jesús...

.....

Va néixer pobre.

Breballa.

Estimà el poble i va fer tot el bé que va poder.

Predicà valentment l'amor i la justícia.

Les seves preferències foren pels pecadors.

Perquè estimava de ver a Déu i als germans
més que no totes les coses, costums i rutines,
nomans i jueus el clavaren en creu
i sabé que volia morir en mans d'homes

.....

Fer això no és fàcil, és de valent.

Per això, Déu li ha donat vida per sempre.

El seu nom omple avui i per sempre tot l'univers.

Nosaltres l'anomenam Senyor, germà, amic
i tu també en diu germans i amic.

Treuquem el pa als germans cada diumenge
i cantem junts l'esperança de tot en el regne
aquí i en el món que vendrà, junts amb tots
els homes que lluitarem perquè nesquis l'amor
i broti la justícia.

Ets cristià,

Viu amb joia.

Miquel Àngel B.

cultura

Racó per a la Poesia.

Les cases enfonyades i els perfils desdibuixats
enganyant la imatge verge de temps passats...
inventant i provant mil designis
puc encertar un poc de verdor
i creure que ahir era muntanya
tot el que avui és negror...

I esser capaç de viure aquí
entre pals que diuen "aire"
entre cotxes que són "progrés"
entre finestres tancades
i cases petites
on no hi caben els damés...

I anar, poc a poc,
oblidant el color del camp
i el cantar d'un ocell
enyorant el passeig de cada tarda
i aquell silenci tan meu...

per C.B.B.

No dic res en aquesta crua soletat
que pesaiga lentament els ulls
robant, poc a poc, al seu capritx, una llàgrima...
No escolt la veu trencada del llament
que toca cada instant a la meua porta,
no responc a la mirada allunyada
que mil vegades somniava
m'ha vençut tendrement...
No somni, estat sola, enganyant a la nit,
les veus que inventades
voldria sentir altre pic...

per C.B.B.

AL RECORD D'UN BON AMIC

Te'n has anat depressa...
deixant els camps amb la seva verdor
i el teu futur tan esbucacat...
Has deixat la penyora de la teua jovintud,
el record de la fresca rialla
i del cor mai vençut...
Record, entelades, mil imatges
que avui, em parlen d'un cos esquinqat,
mil ombres que em xerren d'angunia
i em diuen altra vegada: "la mort ens ha arribat",...
Ens queda la imatge del teu semblant
sempre adreçant una rialla,
el record del teu nom
ambulant mil vivències
que, mai es moren,
que, mai acaben,...

per C.B.B.

Exclusiva.

Com atravessà l'Atlàntic En Jeroni Brines?(III)

LLEGADA Y ESTANCIA EN DAKAR

Apenas hubimos empezado a navegar cogí la guitarra y nos pusimos a cantar. Nadie se sentía mareado. Seguimos xemino hasta Dakar (Africa Occidental Francesa) veintiún hombres y una mujer. El viaje hasta Dakar fue espléndido para todos, salvo yo que tuve un poco de fiebre.

Llegamos a Dakar. Enseguida vinieron los inspectores sanitarios y las autoridades que nos llevaron a cumplimentar todos los requisitos necesarios para poder quedarnos allí unos veinte días.

Pronto, en Dakar, volvieron a florecer los problemas. Esta vez fue el patrón. Decía que con aquekias condiciones no quería continuar el viaje, añadiendo que la embarcación precisaba unos cuantos ajustes.

Lo malo era que no teníamos dinero para hacer estos ajustes a la embarcación y, encima, lo poco que teníamos habíamos de dedicarlo a la compra de víveres y bidones de agua. Ante este problema decidimos que los más fuertes y útiles buscáramos trabajo, y así lo hicimos. Algunos de mis compañeros adoptaron por embarcarse en un barco de emigrantes italianos que se dirigía al Brasil. Al final de los veituno, quedamos sólo once para proseguir el viaje.

Mientras tanto unos portugueses, de espíritu aventurero, al saber de nuestro balandro y de su objetivo y no reparando si la embarcación era pequeña, hicieron lo posible para entrar en contacto con nosotros; concluimos el trato: 7.000 francos cada uno. Con esto ya tuvimos suficiente para cubrir nuestra necesidad.

Mucho me gustó este país. Para mí era un mundo totalmente nuevo. En mi vida nunca pensé que pudiera estar y dormir, durante unos días, en un país como este. La gente, de raza negra, (el 80% es puro senegal) era amable, pacífica, muy simpática. Gustaban hablar con nosotros. Las mujeres se bañaban tal como habían venido al mundo y nadie se asombraba de ello, era típico del país. Lo que más me divirtió fue la manera de pescar que tienen; allí todos, mujeres y niños, se ayudan. En general, me gustó mucho el ambiente de vida que había allí. Había buenos sueldos y buena comida. Un sistema de vida totalmente distinto al

que yo había dejado en Mallorca; por ejemplo, las mujeres, tanto blancas como de color, llevaban pantalones cortos, cosa que en Mallorca no había visto, ni yo ni nadie, nunca. Me hubiera quedado en aquel país, pero mi obligación y objetivo era otro: Venezuela.

Una vez hechos todos los preparativos, decidimos emprender el viaje. Pero, otro revés se cruzó en nuestra hazaña. El capitán no quería continuar el viaje, porque estaba contratado con otra embarcación de un canario, residente en Dakar. Encontramos, entonces, a un carpintero de Rívera y residente allí, desde hacía un año, llamado Francisco Sevallo el cual nos enseñó el rumbo a seguir si queríamos llegar a Venezuela; por todo lo cual y debido a nuestra ceguera en ir a Venezuela, no fiamos de él.

PARTIDA DE DAKAR RUMBO VENEZUELA: EL LARGO VIAJE

Era el siete de Junio. Todo estaba preparado para el salto mayor. Habíamos preparado las provisiones más necesarias como la comida y el agua. Estábamos celebrando la última comida en este país, cuando se nos acercó un individuo cuyo aspecto era el de un mangante y borracho, con cara de no haber comido caliente durante mucho tiempo; dijo llamarse Rogelio Ferrer Ferreiro, marinero, natural de Galicia, nacionalidad española; alegó que había perdido el barco francés en el que viajaba, debido a una borrachera. Pidió que lo lleváramos como viajero, le contesté que tenía aspecto de todo menos de marinero pero como que nosotros tampoco éramos unos auténticos marineros, no quise contradecirlo, por lo que subió a bordo con nosotros.

Salimos de Dakar para ya no tocar más tierra que la americana. El viento era favorable y la marea buena. Al llegar la noche pusimos al timón al nuevo marinero. Al cabo de un rato de descansar y al no fiarme completamente de este nuevo marinero, opté por salir a cubierta; lo primero que vi fueron unas luces a proa, por lo que consulté el rumbo y el resultado fue que en vez de ir hacia adelante, volvíamos atrás. Esto sucedió dos veces, la razón era que el marinero se quedaba dormido. Al final me cabré, le quité el timón y no mandé a dormir. Este había visto más timones que yo y había navegado mucho más, pero puesto que tocaba, borrachera que cogía y su paradero era la cárcel en todos los puertos; era un verdadero vagabundo a parte de que era simpático y de buen corazón; su historia no termina aquí.

Mientras tanto proseguíamos el viaje rumbo Oeste dos grados al Norte. Con lo único que nos orientábamos era con la brújula ya que no entendíamos a los demás aparatos de altura. Se puede decir que navegábamos completamente a

la ventura. Durante trece días tuvimos viento favorable y buen tiempo; después tuvimos unos días de calma con un calor abrasador. Un día, inesperadamente, este nuevo marinero, que le llamábamos "el gallego", se tiró al agua y si no llega a subir con toda rapidez peligraba ser devorado por los tiburones que venían detrás de nuestra embarcación; cuando vió a aquellos costadores de trajes y el peligro que había pasado, casi se desmayó, no volviendo a repetir la hazaña jamás.

Pero los días buenos se terminaron. Empezaron las lluvias tropicales. Nunca en mi vida había visto llover tanto. Parecía como si nos echaran el agua a cubos. Por momentos parecía que estábamos envueltos de agua por todas partes. Empezaban momentos de angustia. Sólo ya podíamos esperar mal tiempo y mucho temporal con la consiguiente inseguridad de nuestras vidas. Pronto empezamos a comprender la equivocación que habíamos cometido en emprender tan largo y áspero viaje. En la embarcación empezaban a darse los primeros síntomas de sublevación por parte de los ocupantes, hasta llegar al máximo, cuando una mujer, la única que hacía el viaje, quería más comida y comodidad, protestando de buena manera; ante tal situación avisó al capitán de lo que pasaba y éste cogiendo un puñal, gritó en voz que vibraba: "al que dé un paso hacia la popa, morirá". Todavía no se rindió esta descarada mujer y dijo que yo era un sinvergüenza por haber avisado al capitán, alegando a continuación que ella todo lo había hecho de broma, a lo que le contesté que no eran momentos de bromas y que si no poníamos un máximo de voluntad íbamos a morir como ratas porque seríamos pasto de los tiburones. Desde este día rió paz y unión entre todos, reconociendo lo peligroso de la aventura. Pero los peligros no terminaron, sino que, por lo contrario, continuaron; aún sólo nos encontrábamos a mitad de travesía.

(CONTINUARÁ)

El Nin i el Joc.

per C.B.B.

El joc és una de les activitats més importants dins el món del nin, des del nin nou nat fins a l'home de més edat, el joc representa diversió, distracció i, segons quan, formació.

A aquest darrer aspecte em vull referir. La majoria de gent no dóna importància al joc. Uns pensen que és un simple passa-temps i que només serveix per donar plaer al nin i, al mateix temps, divertir-lo; altres que creuen que el joc pot esser emprat dins l'escola per concedir més importància a activitats "més formatives i culturals"...

Però, què és el joc? Per què juguen i han jugat els nins de totes les èpoques, cultures i classes socials? Per què el nin, quasi des de que neix es va interessat pel joc?... El joc, podria dir-se que és una activitat que fa actuar a totes i cada una de les parts del nin, a més de fer realitat mil i una fantasies i desitjos que dins la vida real no es poden dur a terme, associant, a la mateixa vegada, a tots els membres que prenen part en el joc. És un gran exercici d'expressió i de realització personal. Permet exterioritzar el que es du dedins i que d'una altra manera no es podria conèixer.

El nin des del moment que es dóna compte del món que el rodeja, comença a admirar a l'adult. Però ell no compta amb els mitjans necessaris, amb els coneixements ni l'experiència per realitzar les activitats dels adults. El nin es troba amb inferioritat de condicions i per poder arribar a esser com ells, es crea un món imaginari, un món al seu nivell on ell actua com el personatge que li causa més admiració. En aquests jocs, ell és el que comanda; ell es transforma en l'adult que admira; es realitzen els seus desitjos i aspiracions; no es va subjecte a coaccions ni ordres sinó que es troba al mateix nivell que els grans i realitza les activitats que més li agraden. El nin es sent lliure. Té el tema del joc, el personatge i les accions que hi prendran part. Actua amb els objectes que té, de la manera que necessita per poder realitzar els seus actes (una cadira pot esser un cotxe, un bastó una escopeta,...). Ja no es compara amb l'adult perquè és l'adult, s'ha transformat i ja no és un nin, ni en els seus jocs hi ha nins, ja no té per què admirar la força o la intel·ligència de qualque "heroi" perquè ell és l'heroi, amb la transformació ell

Què significa esser cristians?

per Felip Munar.

En aquest temps crec que és la pregunta més significativa que una persona que es considere creient es pot plantejar. Semble que molts estan empegats de dir: "Jo sóc cristià i el meu deure és complir com a tal". Dins una societat com la d'avui fa falta que la postura del cristià s'esclerifiqui, no valen postures intermitges, ni un actuar "per si acàs". No, l'Església d'avui necessita, més que mai, persones que tenguin les idees clares i que actuïn com els preceptes morals indiquen.

"Les processons són una imatge teatral incapaç d'acoplar-se a les noves formes de vida actual; són un signe de decadència d'unes estructures tradicionals", poren ser veritats aquestes afirmacions, però mostren la poca profunditat religiosa de les persones, perquè en el fons de cada acte hi ha precisament el significat, nuu i fora cap adorn, que cada un ha de donar a cada moviment. Les processons són un signe de decadència únicament perquè nosaltres, els qui ens deim cristians, les hem convertides amb això. Fa llàstima, pena i plorera, passejar-te amb el "Cristo mort o amb la Verge Maria pels carrers i que trobis les portes tancades a cada casa." Malgrat això, llavors demanaràs en aqueixes persones si són cristianes et respondran, amb ímpetu desenfrenat, que sí, que això és clar, que hem d'esser tots cristians, etc., però tanquen les portes com si quan passa Ell passàs un extrany.

"Crec que els cristians -els qui es diuen això, perquè els que de veres es senten cristians són desgraciadament una gran minoria- queim dins les xarxes dels interessos i del voler aprofitar aquesta neurosis obsesiva de la Humanitat"; anem pels camins que unes persones egoistes i falces ens han traçat per fer del que hauria d'esser el Temple de Déu, un Temple de mercaders, cecs i ofegats per la seva pròpia avarícia.

Qui t'obliga assistir a cap funció lilitúrgica? "Però és que la gent... llavors xerrarà..." Pobret, si llavors la gent xerrarà de l'altre gent i empen aquesta institució per posar-se bé davant l'altre part de gent.

El passotisme, el estar cansat abans de partir, el estar de volta abans d'haver partit, és la moda actual. Idò bé, el cristià hauria d'esser firme, sentir-se ara més que mai cristià per damunt de tot i viure i lluitar pels seus valors; després, si aconseguís aquest estat que li toca, riuria, riuria, ara tristement, ara amb alegria; perquè estaria per damunt tot aquest altre muntatge passatger que impera enmig de la societat; els valors de les persones firmes no baixen ni es perden mai, els altres desapareixen amb la mateixa força destructora que els va originar -recordem el poc sabor real que va donar el moviment "hippy"-.

Un jove se va dir: "Abans creia en Déu, ara ja no crec més que en Déu", i li vaig donar la mà i l'enhorabona, "has sabut superar tot el muntatge que dona camins per arribar a Déu, els camins són molt variats i es poden extraviar, però el fi, l'objectiu, tu ja l'has conquerit i l'has fet teu per sempre, per això seràs feliç; però deixa que altres homes creguin en Déu i no solsement en Ell, deixa'ls fer que també arribaran".

Si no ens veim capassos de dur cap endavant la missió encomenada, baixem les mans i alcem el cap, no ens rebel·lem contra la mateixa nostra impotència. La perfecció està molt alta, massa pel dèbil cos humà; cal viure amb l'esperança de que un dia ens pertanyerà a nosaltres i sabrem comprendre llavors els camins, molts d'ells sense fonament, és veritat, que ens volien conduir cap a ella.

Reflexions Sobre El Marxisme (I)

per FELIP MUNAR

Degut a la importància que té actualment aquesta filosofia de la pràctica, crec interessant fer uns anàlisis que esclerifiquin aquesta postura.

Es important per dues raons fonamentals: Perquè presenta una concepció global i operativa dins tota la societat, fent una confrontació dels problemes polítics, culturals, socials i morals de la nostra societat i perquè el marxisme és, avui, l'única alternativa global articulada, que ofereix el sistema capitalista i a la societat burgesa desprestigiada per tants de motius raonats.

Amb un parell de capítols analitzarem tots els aspectes d'aquesta, no teoria econòmica ni partit polític, sino d'una filosofia total, d'una cosmovisió. Per això hem de començar per les arrels, pels inicis, per acabar amb la manera com s'han passat en pràctica i com ha repercutit dins la societat en general. Veurem el "materialisme dialectic", "el materialisme històric", "la dictadura del prolèteriat", etc

COMENÇAREM PER LA DICTADURA DEL PROLETARIAT

En Lenin no va admirar mai les masses; va creure en un partit organitzat verticalment. En trotsky va ésser el primer en donar-li la copa de posar la dictadura "sobre" al prolèteriat. N'Stalin desenvolupà brutalment els principis d'en Lenin.

Els fracassos dels revolucionaris prolèteriat del seu temps feren que de la ploma de Marx sortís la famosa expressió "dictadura del prolèteriat", perquè l'autor de "El Capital" era, en el fons, un demòcrata radical. Dins el seu pensament, la dictadura del prolet. era un senzill medi per aconseguir la victòria damunt la burgesia i un pont de trànsit entre el règim capitalista i el nou món socialista.

Dins en Marx no hi trobem un estudi propiament dit damunt l'organització i funcionament de la dict. del prolet., però ho considerà com a model de Comuna perquè els obrers formaven els consells que assumien les diverses funcions governatives. El pensament polític marxista estava influenciat per la teoria de Rousseau, basada en la democràcia directa.

Dins la forma estructural de l'Estat francès, els comuneros estaren influenciats per Proudhon, contrari a tot poder central. Es pensava, per tant, en una radical estructura federal. En Marx, enemic declarat de Proudhon, no va voler acotar el cap davant les idees del seu adversari, però tampoc podia condemnar la comuna, i així va escriure una pàgina tortuosa defensant la formació d'una república federal i d'un poder central prolèteriat.

En Lenin és el introductor de la dict. del prolet. a Rússia. La revolució contra el tsar va ser obra de diferents partits (el pagès, lliberal, menxevic) a més del bolxevic de Lenin. La revolució d'octubre no es va dur a terme baix del signe del socialisme, sino de la democràcia, que cadascú l'entenia a la seua manera. Però en Lenin tenia una idea molt clara del final allà on volia arribar: tot el poder per ell. Els demés partits foren forces de xoc aprofitades per ell i a les quals va exterminar quan es va fer amb el poder. Així s'implantà el partit únic bolxevic, que regeix encara avui el si de Rússia.

Personatge essencialment revolucionari des de la joventut, la ment de Lenin està paralitzada pel suprem ideal d'aconseguir el poder polític. Mai no pensà en "participar" en el poder. El seu lema "tot el poder pels soviets" era exclusivista i tancava la seua ambició d'aconseguir tot el poder per ell, que era la figura indiscutible del bolxevisme.

En Lenin no admirà mai les masses, més bé l'èlit que dirigeix i domina la massa. Per ell les masses són entitats que contenen molta força, però no tenen una consciència per dirigir la lluita del seu objectiu. Degut a n'això el partit s'havia d'organitzar verticalment, arrancant de dalt, d'un grup d'intel·lectuals revolucionaris que dicten el programa a realitzar pel partit.

La consciència històrica (o la marxa de la història de cap al comunisme) és única de les minories intel·lectuals revolucionàries, com en Lenin. D'aquí surt:

- 1) que tan sols el partit bolxevic té aquesta consciència històrica, perquè els altres partits no volen aqueixa visió històrica.
- 2) que dins el partit són el grup de revolucionaris i no la massa el qui han d'agafar les decisions.

En Trotsky va ser el primer en acusar a n'en Lenin de transformar la dict. del prolet. en dictadura sobre el prolet. En el sistema de Lenin, deia en Trotsky, el partit es suplenta per l'organització del partit; l'organització del partit pel Comitè Central; el Comitè Central pel dictador. La comunista Rosa Luxemburg afirmava que l'absolutisme de Lenin era l'encarnació de l'absolutisme de la tradició Russa.

N'Stalin desenvolupà brutalment els principis de Lenin. La diferència d'aquests dos personatges està en què en Lenin, figura del partit, no necessitava recurrir a purgues per imposar la seua voluntat. Bastava l'expressió indiscutible. Però N'Stalin era un figura sense brillo intel·lectual, no tenia la facilitat de l'anterior i no es podia redetjar d'altres personalitats brillants del partit. Quan va morir en Lenin es va fer amb el poder gràcies a la seua astúcia. La rebel·lió d'altres figures de més relleu va sorgir dins el partit i N'Stalin va recurrir a les famoses i sangrientes purgues del partit i del exèrcit.

Dins l'ordre econòmic N'Stalin volia industrialitzar el país. Per aconseguir-ho calia capitalitzar al màxim, i per això va posar un sistema de sous increïblement baixos; la llei de l'or de la seua política dels sous va consistir en mantenir la puja de sous per baix de l'elevació de la productivitat.

En segon lloc, va imposar una disciplina fèrrea a les empreses i a tots els treballadors. A 1933 va introduir el famós article 131 en el Codi Penal: es posava una pena de sis mesos de presó per castigar tot abandonament no justificat del treball. L'any 1939 augmentaren aquestes penes. A tot això hi hem de ferir els camps de concentració destinats a treballadors degut a faltes greus. D'aquest treball esclau varen sortir les importants obres públiques, sobre tot dins territoris inhòspits a canvi d'una mala alimentació i descans penós.

Encara que N'Hitler declarés la guerra a Rússia, aquest era un admirador dels dots polítics de N'Stalin per la seua capacitat per imposar el seu domini damunt tot. "La voluntat de domini i la imposició per medi del terror són les virtuts supremes del polític", segons N'Hitler. I tot això brillà amb fulgors èdics a l'era de N'Stalin. La desestalinització ha moderat aquest poder absolut, però l'estructura i situació de la Rússia actual, que hauria d'ésser símbol d'un comunisme més real i de llibertat, continua essent paregut a les seues institucions, lleis i disciplina fèrrea damunt tot el poble.

BIBLIOGRAFIA: "Conceptos básicos del Marxismo"

(M. HARNECKER)

L'obra de GREGORI A. DE YURRE

L'obra de H.B. STREITHOFEN

LA BICICLETA (I)

AMB L'AJUDA VALIDESSA
DE Mn. LLORENÇ
VANRELL

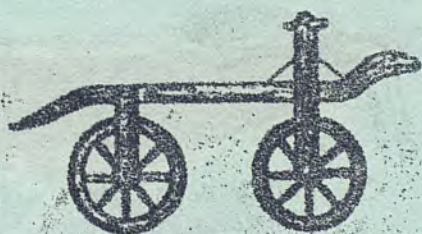
LAS estadísticas señalan que sobre la superficie de la Tierra circulan más de 100 millones de bicicletas. Es, pues, el vehículo más difundido y, a la vez, el más económico. Puede llegar a cualquier parte, a donde no llegan los automóviles, las motocicletas y los autobuses. Hasta en los lugares donde el camino se convierte en sendero estrecho, casi impracticable, puede intentarse el paso con bicicleta. Y donde el tránsito está interrumpido por un arroyo, un tronco caído o un pozo, la bicicleta se deja, dócil y amigablemente, cargar sobre nuestras espaldas mediante poco esfuerzo.

La bicicleta es el vehículo que más nos permite contemplar el panorama, y nos brinda la satisfacción de llegar a la meta con el esfuerzo de nuestros músculos. Es un vehículo simple y liviano; pesa unos diez kilos y está fabricado con materiales comunes: acero, aluminio, caucho y cuero.

BREVE HISTORIA DE LA BICICLETA

La bicicleta es un invento más bien reciente. Las primeras aparecieron en los caminos del mundo a fines del siglo XVIII. En seguida se ganó las simpatías de todos, por sus posibilidades de multiplicar el rendimiento de la energía humana y transformarla en velocidad.

En todas partes hubo quienes se dedicaron a estudiar su perfeccionamiento.

1790 Un francés de nombre De Siorno, o Sivrac, construyó el primer vehículo de dos ruedas. Su propósito era hacer un simple juego para divertirse. Este vehículo se movía apoyando los pies en el suelo y dando un fuerte empujón hacia adelante.

1818 Un alemán llamado Drais aplicó al vehículo un manillar para poder dirigir la marcha, y una silla sobre la cual el conductor pudiera sentarse bastante cómodamente. De esta manera nació el primer biciclo llamado "draisine" por el nombre de su inventor.

1855 Los franceses Pedro y Ernesto Michaux aplicaron dos pedales al cubo de la rueda delantera. Esta puede ser considerada la verdadera fecha del nacimiento de la bicicleta. En efecto: haciendo girar los pedales con los pies, se transmitía el movimiento a una amplia

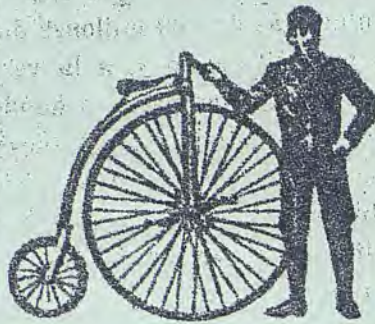

rueda, que al girar sobre el suelo avanzaba con rapidez. Por primera vez se explotó inteligentemente la energía del hombre para imprimir movimiento a un vehículo. Inmediatamente, los Michaux establecieron la primera fábrica de bicicletas, con 209 obreros capaces de producir 140 unidades por año.

1865 Hasta esta fecha, las ruedas de bicicleta eran de madera, aunque a veces les hacían un rodeo de hierro. Entonces empezaron a construirse ruedas metálicas a las cuales se aplicaron llantas macizas.

1875 En la bicicleta de Michaux, a cada vuelta de pedal correspondía una vuelta de la rueda. Se comprende, entonces, que cuanto más grande era la rueda delantera, más rápidamente se avanzaba. Se produjo, como consecuencia, una verdadera carrera en la construcción de bicicletas que tuvieron la rueda motriz con el mayor diámetro posible.

De acuerdo con esas directivas, se fabricaron vehículos grotescos y desproporcionados, sobre los cuales era difícil subir. Una caída desde esa altura era realmente peligrosa.

El problema de ganar con una sola pedaleada una distancia cada vez mayor, se resolvió con la aplicación de la transmisión de cadena.

Este invento se debe a los franceses Guilmet y Mayer, que lo idearon en 1878. A cada giro de la rueda dentada aplicada a los pedales, correspondían varios giros de la rueda dentada más pequeña aplicada a la rueda posterior. De este modo, con una pedaleada se avanzaba un buen trecho sin tener que recurrir a un incómodo aumento del diámetro de la rueda delantera.

1888 El inglés Dunlop aplicó neumáticos a la rueda de las bicicletas; es decir, tubos de goma inflados con aire comprimido. De esta manera se amortiguaban las sacudidas, que, dado el estado de los caminos de ese tiempo, eran muy bruscas, y así se volvían más confortables los viajes.

En estos modelos, la rueda dentada posterior era solidaria con la otra rueda, es decir, estaba obligada a girar con ésta. Como a través de la cadena el movimiento se transmitía a los pedales, el ciclista estaba obligado, por ejemplo en un descenso, a continuar pedaleando.

Hacia 1900 se inventó la "transmisión libre", o "piñón libre". Este dispositivo permite a la rueda posterior continuar girando aun cuando el ciclista deje de pedalear.

CÓMO ADAPTAR LA BICICLETA A UNA PERSONA

Las bicicletas, por ser construidas en serie, no pueden acomodarse a cada una de las personas que harán uso de ellas. Sin embargo, es posible efectuar algunas adaptaciones.

Las partes fundamentales que en la bicicleta determinan la posición del ciclista son tres: el asiento, el manillar y los pedales. Las dos primeras tienen una posición regulable.

El asiento debe ser fijado a una altura tal que el ciclista pueda efectuar una pedaleada completa manteniendo el talón apoyado en el pedal. No obstante, bastará que apoye sobre los pedales sólo la punta de los pies.

El asiento no debe estar colocado muy adelante ni muy atrás.

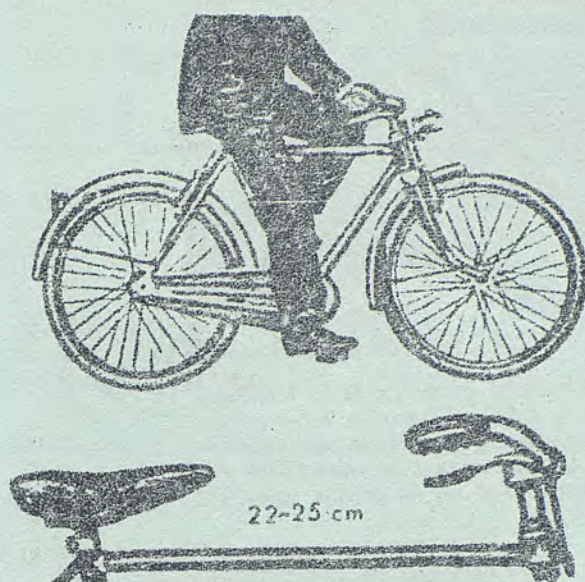
El manillar debe fijarse a la misma altura que la silla.

Lo más importante para montar en bicicleta es no tener miedo, mirar hacia adelante en vez de a la rueda o al suelo y manejar el manillar con flexibilidad.

La manera más generalizada de montar es colocar el pie izquierdo en el pedal izquierdo y dar de esta manera los primeros impulsos a la máquina, apoyando el pie derecho en el suelo. Luego se pasa el pie derecho sobre la rueda trasera y se coloca en el pedal derecho. Para bajarse se suele usar el procedimiento inverso.

Cuando la bicicleta se inclina hacia un lado hay que mover el manillar ligeramente hacia el mismo lado, para evitar la caída.

Para adaptar la bicicleta a la estatura de cada uno debe tenerse en cuenta que el asiento hay que bajarlo o subirlo hasta que permita al ciclista sentado dar una vuelta completa a los pedales con los talones apoyados en los mismos. El manillar no debe estar muy bajo, para que el ciclista pueda conservar el busto en una posición casi vertical.

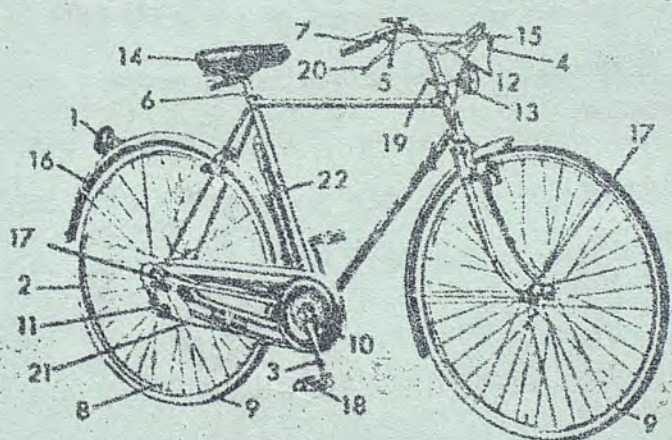

El asiento debe estar ligeramente inclinado, de modo que la parte anterior esté unos dos centímetros más levantada que la posterior. Así, el cuerpo descansa adecuadamente.

LAS RELACIONES DE LA TRANSMISIÓN

Por cada pedaleada, la rueda dentada anterior cumple una vuelta, y teniendo 44 dientes, impulsa 44 mallas de la cadena. Estas mallas agarran y llevan otros tantos dientes de la rueda dentada posterior. Como ésta sólo tiene 22 dientes, dará dos vueltas. E igualmente las dará la rueda trasera, unida a la rueda dentada pequeña.

PARTES DE LA BICICLETA

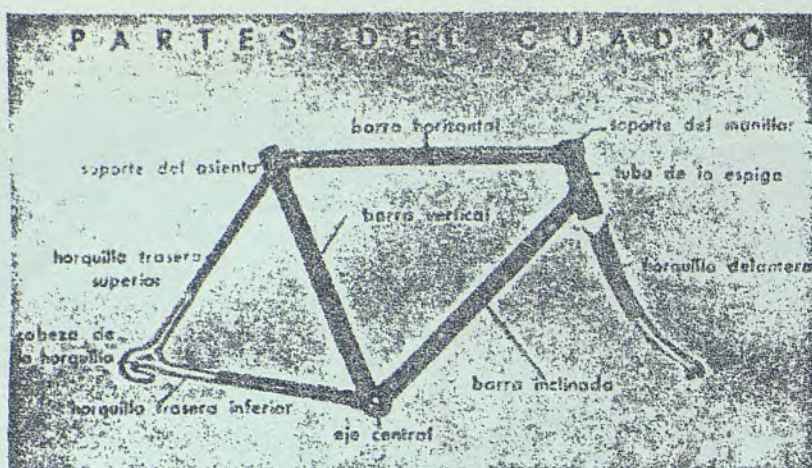

1. Faro rojo.	12. Cable del freno.
2. Llanta.	13. Faro.
3. Biela.	14. Asiento.
4. Palanca del freno trasero	15. Manillar.
5. Timbre.	16. Guardabarros.
6. Soporte del asiento.	17. Eje.
7. Puño de goma.	18. Pedal.
8. Válvula.	19. Espiga del manillar.
9. Neumático.	20. Freno delantero.
10. Cubrecadena.	21. Cadena.
11. Tensor de cadena.	22. Bomba de aire.

Registro
Nº 4977/62

Con licencia
Eclesiástico

ENCICLOPEDIA ESTUDIANTIL: Publicación semanal ilustrada del conocimiento humano para la juventud. Director: Nicolás J. Gibelli. Copyright by Fratelli Fabbri S. R. L., Milán, Italia, años 1959, 1960, 1961/62. Copyright by Piccadilly S. A., 25 de Mayo 620, Montevideo, Uruguay, para las ediciones en castellano, año 1961/62. Copyright by Editorial Codex S. A., Bolívar 578, Buenos Aires, para la Rep. Argentina, año 1961/62. Copyright by Cia. Chilena de Ediciones, Santo Domingo 1175, Santiago de Chile, para la Rep. de Chile, año 1961/62. Copyright by Cia. Venezolana de Publicaciones, Edificio principal a Santo Capilla Nº 4, Caracas, para la Rep. de Venezuela año 1961/62. Copyright by Central Peruana de Publicaciones, Jirón de la Unión 284, Lima, para la Rep. del Perú, año 1961/62. Copyright by Editorial Publex S. A., Carrera 7ª, Nº 13-58, Bogotá, para la Rep. de Colombia, año 1961/62. Copyright by Editorial Publex S. A., Hamburgo 108-303, México, D. F. para la Rep. de México, año 1961/62. Copyright by Central Española de Publicaciones S. A., Balmes 96, Barcelona, para España, año 1962.

El cuadro es lo que podríamos llamar la armazón de la bicicleta. Está formado generalmente por tres tubos dispuestos como se ve en la ilustración, y dos horquillas traseras y una delantera destinadas al sostenimiento de las ruedas. La disposición de estos tubos varía con los modelos, como puede apreciarse en la página anterior.

Conociendo la circunferencia de la rueda (2,135 m. con el espesor de las llantas) se puede calcular la distancia recorrida con una pedaleada:

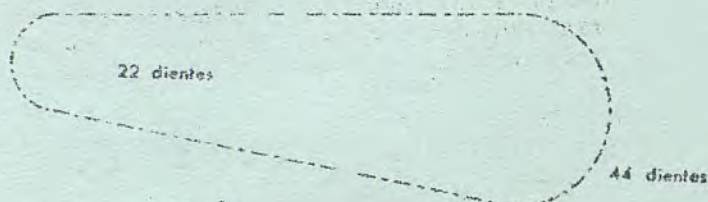
$$44 \text{ dientes} : 22 \text{ dientes} = 2$$

(número de vueltas que la rueda de la bicicleta efectúa en una pedaleada).

$$2,135 \text{ m.} \times 2 = 4,27$$

(distancia recorrida por una bicicleta con relación 2).

LA TRANSMISION

DISTANCIAS CUMPLIDAS EN UNA PEDALEADA APLICANDO LA PROPORCIÓN

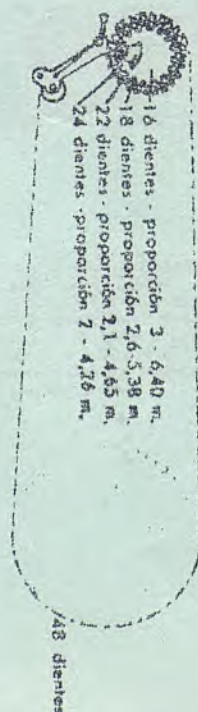
Número de dientes del engranaje de los pedales	Número de dientes de la rueda dentada posterior						
	16	17	18	19	20	21	22
42..... m.	5,59	5,27	4,96	4,71	4,46	4,27	4,05
44..... "	5,87	5,52	5,21	4,93	4,68	4,46	4,27
46..... "	6,12	5,76	5,43	5,15	4,90	4,67	4,46
48..... "	6,40	6,02	5,69	5,37	5,12	4,87	4,65
49..... "	6,53	6,15	5,81	5,50	5,21	4,96	4,74

¿Por qué no se aplican siempre en las bicicletas relaciones que rindan por cada pedaleada la mayor distancia posible, si es que se busca conseguir una mayor velocidad?

Porque cuanto mayor es la distancia que se cumple en una pedaleada, mayor es la fuerza que hay que hacer sobre los pedales. Si el camino es llano, puede soportarse una proporción elevada. Pero si va en ascenso, al esfuerzo de recorrer la distancia se suma el de superar el desnivel. Entonces será conveniente cumplir en cada pedaleada una distancia menor, que requiera menos esfuerzo. En el descenso, en cambio, no tendremos dificultad alguna en utilizar una proporción elevada.

Como para tener distintas proporciones no es posible cambiar de bicicleta cada vez que el camino se desnivela, se ha pensado proveer, a la rueda trasera de la bicicleta, de algunos piñones con distinto número de dientes, y de un dispositivo que haga "saltar" la cadena de una a otra de estas ruedas. Este dispositivo es el cambio.

EL CAMBIO

(CONTINUARÁ)

GES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PE
ES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERS
PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSON
PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONATGES PERSONA

CONVERSA AMB MESTRE "PEP DOMINGO"

Molts d'anys poden tenir però no són vells perquè no s'hi senten.

Avui conversarem amb Mestre Pep Domingo, un home del segle passat, d'ets que ja en queden poca, per això hem trobat que seria interessant entrevistar-lo com un bon personatge que ell és. Mestre Pep té un bon caramull d'anys però ha estat un home molt fort i encara ho és, ja que el podem veure fent feina i anant d'ací allà amb sa bicicleta.

- Quants d'anys teniu?

Ell ja puc dir que en tenc vuitanta-vuit perquè vaig néixer dia sis d'abril de 1892. Així que era son vuitanta-set però ben aviat faré es vuitanta-vuit. Encara som quatre quintos vius.

- Quants de germans tenieu?

En tania set de germans: tres germans i quatre germanes, i, amb jo, feiem vuit.

- Quants de fills vareu tenir?

Varem tenir deu fills: sis fills i quatre filles.

- A on vareu estudiar?

Darrera una bona guarda de porcs, vet aquí se meva estudiada. Pensa-tu com podiem estudiar si "nos" venia just es menjar, pensa que de sis a deu anys vaig fer de "porqueret" per està mentingut. I llavors es vespre anava amb el Rector d'es poble per aprendre ses oracions. Quan vaig haver fet es deu anys mon pare i ma mare em varen posar a un cafè de Ciutat per fer feina.

- Quin va esser es vostre primer vehicle?

Vaig tenir un "camion" de carga nou, emperò el me prengueren d'es cap de poc temps; me digueren que l'havien de menestar per al servei a sa guerra (perquè llavors era sa guerra del 38.1).

D'es cap d'un bon temps vaig trobar es "camion" que estava espanyat, el vaig adobar, i pareixia que ho sabien! ell quan el vaig tenir a punt, s'entregà sa guardia civil i digué que el s'en havien de tornar en dur, però que seria per poc temps. Com s'altre vegada vaig dir jo! I ben empasientat no en vaig voler saber res pus i els ho vaig regalar, però es "camion" i s'adob ho vaig haver de pagar jo.

- Quan vareu comprar sa darrera bicicleta?

Fotra! ; s'altre dia vaig regalar sa vella i en vaig comprar una de nova per sa família i jo.

44
- No vos cansau?

Mises salades! no mai. Que no veus que lo que jo tenc es salut i que ses costes de "Llorach", que tenen bé lo seu de feixugues, les puj com un llamp. I més si vaig que és ben hora de arribar a dinar i sa talent no pot esperar.

- Que demanariu a sa gent jove?

Remises! Res, pareix que tots tenen es cap a adobar. Saps si haguessin hagut de viure a n'es meu temps patint fam; et dic que tot seria ben diferent.

- Trobau que és necessari es saber circular?

Avui saps que és de difícil es circular en tanta de cosa: cotxe per aci, cotxe per allà i rum-ram. Ja jo crec si fa falta es saber circular!.

Hem acabat sa xerrada amb Mestre Pep per avui. És un home que molts d'anys pot venir, però vell encara no s'hi sent. Déu faci que per molts d'anys i que així com ha arribat en es vuitanta-vuit en pugui fer molt més.

MOLTS D'ANYS, MESTRE PEP !!!

- AMEN !!!

Pep LLORENS VALLCANERAS

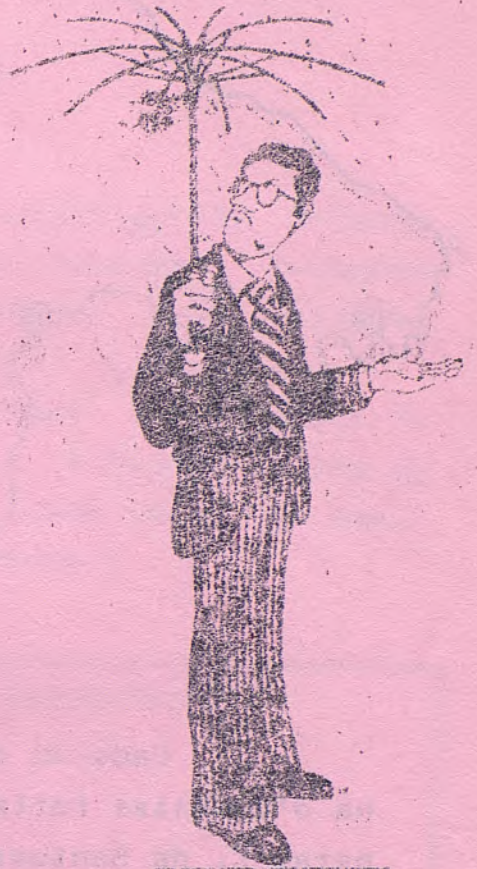
ACUSAMOS EL SIGUIENTE COMUNICADO DE PRENSA DE LA F.S.B.-P.S.O.E.

La F.S.B.-PSOE para evitar cualquier tipo de malentendido con la reciente creación en el seno del partido de un grupo de militantes que coordinarán la política del partido bajo la denominación de "Front Pages" y debido a que el nombre dado al grupo a pesar de ser un asunto interno, puede producir algún tipo de confusión en el seno de los movimientos payeses, dejará de utilizar dicha denominación en aras de la necesaria política de unidad ante la problemática del campo de las Islas. Igualmente quiere manifestar que la denominación de "Front Pages" como nombre del grupo de militantes de la F.S.B. que a partir de ahora coordinarán la política agrícola de la F.S.B. no era conocido por el Secretariado de la Unión de Pagesos de Mallorca. por lo tanto no podían apoyarlo, como se podía desprender de cierta noticia aparecida en la prensa.

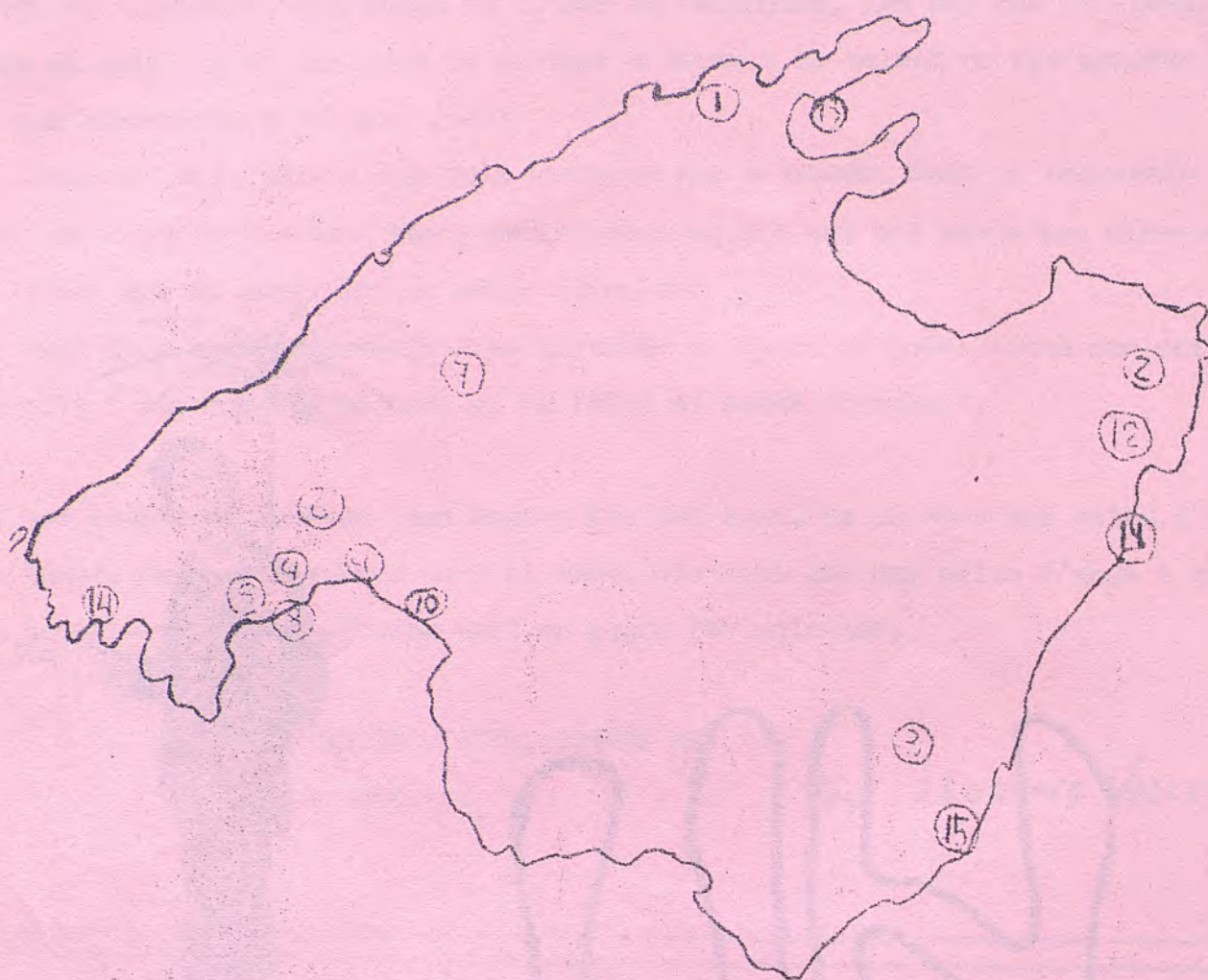
Al mismo tiempo reiterar que la F.S.B. tiene en marcha una campaña de explicación de su política agrícola que llevará a todos los municipios agrícolas de las Islas. Igualmente queremos reiterar nuestro apoyo a la Unión de Payeses como el sindicato mas adecuado para la realidad de nuestro campo.

WU

MOR

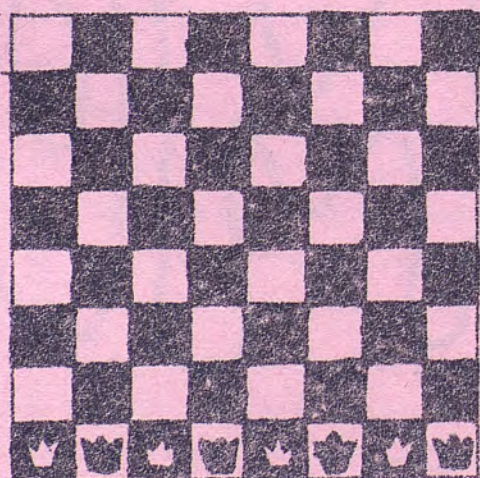

THE NEW YORK TIMES

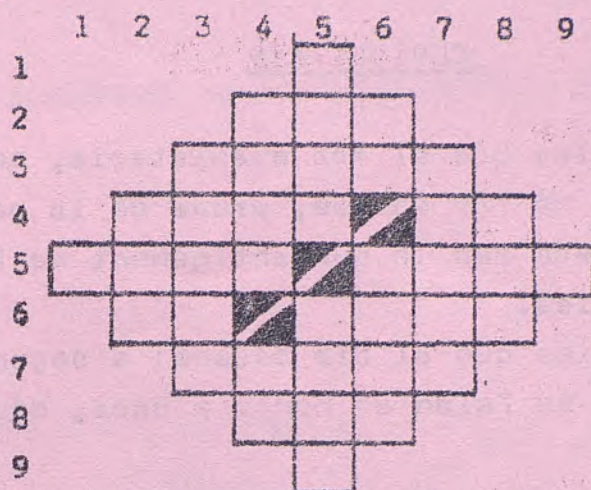
Cada un dels números que hi al mapa representa una d'aquestes fortaleses: Castell del Rei, Castell de Capdepera, C. de Santueri, C. de Bellver, C. de Bendinat, C. de Son Vida, C. d'Alaró, C. de Sant Carles, S'Almudaina, Torre d'En Pau, C. de N'Amer, Torre de Canyamel, La Fortalesa, C. d'Andratx i C. de Cala d'Or. Relaciona'ls.

ENGINY.

ETS CAPAÇ DE COL·LOCAR 8 REINES EN UN ESCAQUER DE MANERA QUE CAP PUGUI MENJAR A L'ALTRA?

CAL RECORDAR QUE LA REINA POT MOURE EN QUALSEVULLA DIRECCIÓ.

CRUCIGRAMA

CURIOSITATS

-----Sabies que el mot ebenisteria, amb el que se designa l'ofici de fer mobles, prove de la paraula eben, fusta molt estimada amb la que antigament se feien la major part dels mobles.

-----Sabies que el dir bacanal a segons quines festes, ve d'unes que se feien en honor a Baco, déu del vi i de l'alegria.

-----Sabies que el dit "tens el ball de Sant Vito", amb el que se designa a certa malaltia nerviosa, se deu a que abans s'invocava a aquest Sant per obtenir la curació de dita malaltia.

-----Sabies que hi hagut petrolers que s'han salvat durant borrasques, amollat petroli a la mar i aplacant les onades.

-----Sabies que a la temporada que segueix a la boda, se li diu "lluna de mel" perquè en els casaments dels temps primitius, una gerra de mel era el regal més comú i més estimat.

-----Sabies que observant la feina d'una aranya pot saber-se el temps que farà, ja que l'aranya recull la teranyina quan ha de ploure i l'exten davant el bon temps.

-----Sabies que l'àguila pot mirar al sol cara a cara sense enlluernar-se. Això és degut a que te tres parpelles, dues d'elles són com a les nostres, i l'altre, que és transparent, li protegeix els ulls sense impedir-li la visió.

-----Sabies que la paraula cereal se deriva de Ceres, dea de l'agricultura en la mitologia romana.

-----Saps per què quan esteim tota la nit sense dormir, deim que hem passat tota la nit en blanc. Això és degut a que antigament, el dia en que un cavaller tenia que ser armat, passava tota la nit vetllant les seves armes vestit amb roba blanca.

-----Amb la paraula macedonia coneixem el postres que se prepara amb una mescla de moltes fruites. Això se deu, a que la regió de Macedònia, en els Balcans, se considerarà per molt de temps com la més complicada d'Europa per la seva varietat d'idiomes, races i religions.

Col·laboren en aquesta edició:

Foto-Cinema Set-Art

C/ Major, 14, Sineu

La Primavera: Tenda de Rober
Piensos San Isidro

Piensos Hens: distr. Miguel Coll

Farmàcia

Tocineria Andrés Pol

Taller

MECANICO

Rafael Gelabert Ferriol

Calle Zornoza, 9 - 11 (frente estación ferrocarril)

Teléfono *X* **SINEU** (Mallorca)

520044

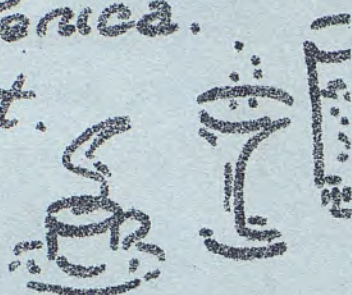
Banca March

Col·laboron a l'edició:

Bar Ca Na Ponica.

Bar Ca'n Puet.

Bar Es Pou.

S'Estanc.

Merceria Jesús.

Es Forn de Sa Plaça.

Es Forn Nou

Comestibles Jaume.

Comestibles Catalina Munar.

Comestibles Ca'n Daviu.

Comestibles Terrer.

BUTLLETI INFORMATIU

C/ La Fuente, 2

Nº 5, Abril del 1980

Director: Pau Bibiloni Jaume

COL.LABORADORS: Joan Jaume Beltran, Joan Ramis Jaume, Mateu Fiol

Miquel Mulet, Antoni Niell, Tameu Picornell, Andreu
Ramis, Felip Munar, Llorenç Vallcaneras, Llorenç Coll,
Miquel Coll, Sebastià Amengual, C.B.S., R.M.. Unatiroll,
Mn. Llorenç Vannell, Damià Ferrà Ponç, J.X.

Notes de la Redacció:

Les opinions expressades en els articles i col.laboracions publicades dins aquest butlletí, manifesten la forma de pensar dels seus autors, però no necessàriament la dels que en ell treballam.

Així mateix, feim saber que en aquest Butlletí hi ha un ESPAI OBERT perquè els lectors puguin expressar la seva opinió.

La Redacció respectarà la llengua en què siguin escrits els articles o col.laboracions.

LLORITÀ EXPRSSA LA TEVA OPINIÓ!!!

COL.LABORADORS HO SOM TOTS!!!

Tots els que volgueu ajudar econòmicament a la Revista, ho podeu fer de la següent manera:

a) Depositam els doblers a la llibreta d'estalvi nº 769-41 de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvis.

b) Depositam els doblers a la Rectoria
Cada número costa aproximadament unes 50 pts

L'edició d'aquest butlletí ha rebut l'ajuda de

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"